

[Aage Fogh.]

det første en udligning af de to huslejeniveauer; dette anser jeg for givet; for det andet, at bl. a. ejerne skal have en rimelig andel af den stigning, der vil komme, og for det tredje, at vi skal tilstræbe en bedre vedligeholdelse af vore boliger til fordel for både ejer og lejer og også til fordel for hele samfundet — og for øvrigt også for beskæftigelsessituationen i den tid, vi går i møde.

Jeg havde håbet, at der også havde været bred enighed om, at samfundet skulle have en vis andel i de kolossale værdier, vi her arbejder med, men jeg forstår på udtalelser af det ærede medlem hr. Thestrup og det ærede medlem hr. Paabøl, at det er der overhovedet ikke enighed om. Jeg er bedrøvet herover. Jeg synes, jeg havde grund til på forhånd at vente, at man fra den side havde nogen forståelse for dette problem, fordi vi i 1955 gennemførte en lov her i tinget ganske på samme linje. Vi gennemførte en skattelovgivning, der havde til formål at forhøje grundværdiafgifterne og ejendomsskylden i alle købstæder i Danmark for at bringe dem på højde med det, der blev betalt i København og på Frederiksberg. Der var dengang kalkuleret med, at denne udgiftsforhøjelse ville indbringe 18 mill. kr., og disse 18 mill. kr. skulle hensættes til imødegåelse af det tab, kommunerne eventuelt måtte lide i kraft af den garanti, de havde ydet i forbindelse med byggeriet.

Den 17. maj 1955 blev der foretaget en afstemning her i tinget, hvor 103 stemte for vedtagelse af loven, 1 stemte imod og 2 undlod at stemme. Det tør nok siges at være et resultat, der tyder på, at der har været absolut enighed i det høje ting mellem alle partier om, at det var ønskeligt, at den delvise udligning, der dengang fandt sted, bl. a. også skulle ske ved hjælp af en forhøjelse af skatterne, og at disse skatter ikke skulle indgå i det almindelige forbrug, men hensættes til bestemte formål, der stod i forbindelse med byggestøttelovgivningen. Det er derfor, jeg blev bedrøvet over, at

det ærede medlem hr. Thestrup og det ærede medlem hr. Paabøl i dag viste sig at være mindre velvillige, end de var dengang. (*Sønderup*: Det var jo en helt anden historie!). Det ærede medlem hr. Sønderup siger, at det var noget helt andet. Jeg ved ikke, hvad det ærede medlem tænker på — det ved det ærede medlem nok heller ikke selv — men det forekommer i hvert tilfælde mig at være naturligt, at når man går i gang med en udligning, er det i første omgang først og fremmest til fordel for ejeren og mindre for samfundet. Jo længere man rykker frem imod balancepunktet, jo mere naturligt er det, at det bliver samfundet, der får den største gevinst. Og det er det, der sker her. Jeg forstår ikke, at man fra de konservatives og venstres side kan tænke sig, at de kæmpeværdier, der her er tale om — jeg tror, det ærede medlem hr. Thestrup talte om 2 800 mill. kr. — ubeskåret skulle tilflyde dem, der i dag mere eller mindre tilfældigt er ejere af beboelsesejendommene i vore købstæder. Derfor min bedrøvelse over, at disse kolleger ikke er mere forstående.

Det, vi tilstræber med de fremsatte lovforslag, er jo en forhøjelse af huslejen med 30 pct. i forhold til det, der blev betalt i 1939. Hvis nogen vil spørge mig, om jeg nu også er sikker på, at 30 er det rigtige tal i denne forbindelse, vil jeg svare, at det er der ingen der kan være. Man må også på forhånd være fuldstændig klar over, at det absolut rigtige resultat kan man ikke nå. Det, vi kan nå til, er en situation, hvor vi finder det forsvarligt at ophæve huslejerestriktioner og alt, hvad dertil hører. Det vil så i fremtiden vise sig, at en del af lejlighederne, navnlig de dårligste, ikke har kunnet bære de 30 pct., medens en del andre, navnlig de bedst byggede fra omkring 1939, som er nogenlunde moderne, måske ville kunne bære mere. Men det kan først afgøres den dag, da vi er nået til fuldstændig frigivelse på dette område.

Det er allerede nævnt af det ærede medlem hr. Poul Hansen (Svendborg), at man